

BOCZNY TOR 410

STRZYKWIENIE

Wielce prawdopodobne, że w poprzednim wcieleniu byłem strzykwą. Przechodzi przeze mnie czas. Zasysam go jak nieoczyszczone powietrze. Otacza mnie mętny odmęt.

Nie widzimy siebie nawzajem, zostawiliśmy spojrzenia w lustrach. Powtarzanie, że fajnie, że miło, wychodzi nam, wchodzi w nawyk. Bez różnicy. Nic nie jest tak ostateczne jak znikanie, które nie rzuca się w oczy. Nie zaskakuje, że pocieszenia stają się zbędne. Żyjemy po nic.

Wywlekają się leniwie siwe smutki, z trudem i nie wiadomo po co je notujesz: zamieszkać na ulicy Tubylczej, której nie ma na żadnej mapie, kręcić hula hop przed oczkiem w obudowie laptopa, odpowiadać z zaszytymi ustami i nakręcać elektroniczny zegarek — niemożliwie chcieć być w stanie udźwignąć choć sekundę z dawnej lekkości,

by móc bezkarnie zwiedzać wnętrza sprzed lat, nie widzieć, co czas robi z marzeniami. Bełkot niemowy — tyle zostało w fusach dopitej kawy.

Wierzcie lub nie, nie jest możliwością stwierdzić, czy obowiązują nas kolejne wcielenia. Faktem jest jednak, że można nieraz poczuć, że to, co dane teraz, to odpłata za to, czym lub kim byliśmy w poprzednim istnieniu, choćby to było przed momentem.

Zatarte uczucia, brak sensownej odpowiedzi na proste pytania, puenty zwietrzałe. Czy to kara za zjedzenie kogoś dupą? Bo jak inaczej wytłumaczyć nijaki stan beznadziei...

Wielce prawdopodobne, że w poprzednim wcieleniu byłem strzykwą. Tym zamulonym ogórkiem morskim z gatunku, który ma zęby w odbycie. Ale

i to przeszłość, liche żarty. Podobnie jak dziwactwa ludzkie, które nie mogą dziwić, gdy nie wzruszają już ożywiane z mozołem wspomnienia.

Pełnia księżyc, wiatr wciska za kołnierz kurtki
życzenie spokojnej nocy. Nie ma ucieczki przed
sobą. Wracam w nic, nowy dzień skulony chrapie
na wycieraczce. Nie wiem, po co to wszystko. Na-
tura w swej rozrzutności hojnie się myli.

STRZYKWIEŃ

parapoemat podoceaniczny

Ach, strzykwą być — los to byle jaki
po dnie się snuć i gubić flaki,
w mętnych odmętach rozgoryczenia
po czcze czasy się nie zmieniać...

Strzykwa, strzykwa — morski ogórek!
Zamiast nektaru, sączy mętną lurę.
Ani od przodu, ani od tyłu —
nie jest zbyt miło.

A tak miło miało być...
Żeby chociaż mieć szyję!
Jak tu żyć? Jak tu żyć?
— To ty jeszcze żyjesz?

Ach, strzykwą być — to boli!
W pustce utkwiony tułów bezgłowy
nicością zżerany na wylot
jak kawał rury do tłoczenia soli.

Męczybuła, glut podwodny
żywot wiedzie niewygodny.
Ani grama w tym radości —
denne zwierzę bez przyszłości,

i bez oczu, i bez kości
oraz ważnych wiadomości,
niechęć wsysa i wypluwa
dupą do niechcianych gości.
Co za obsuwa...

Po co świata ta szkarada,
co się donikąd nawet nie skrada,
nie odpełźnie, grzęźnie... i w ogóle
płaski żywot toczy w mule.

Pieróg obły z farszem szlamu,
ślepa klucha, wsobna masa
poddana na wstępie, bez walki
jak kołdra skłębiona z wersalki.

Ach, strzykwą być — sprawa przegrana
(bez satysfakcji: nigdy nie była do wygrania).
Wdzięku ma tyle, co pogrzebacz w tyłku,

ten wybryk natury, nieodebrana przesyłka
w ewolucji zaułku.

Gniot gąbczasty, żart ponury,
zasób białka w szpetnym ciałku —
wątła flądra już wygląda jakoś,
a toto nawet nie z braku laku.

Któż ukarał tak okrutnie
autsajdera wśród szkartupni,
lepiąc kışkę pustki pełną
i rzucając w otchłań ciemną?
Zmilczmy odpowiedź.
Ze skrzydłami byłoby gorzej.

Nie przebijesz strzykwą ściany,
nie przyłożysz jej do rany,
ble! — aż mdłości, skurcz niechciany:
zżuta żelka oceanu.

Strzykwa, strzykwa — morski ogórek!
Zamiast nektaru, sączy mętną lurę.
Ani do przodu, ani do tyłu —
mogło-nie mogło, nic się nie zmieniło.

Tak to bywa: mdło i mrocznie,
gdy sedno na dnie spocznie.

„Wrażenie ponurych myśli”, obraz Mariana Wawrzeńckiego (1863–1943) z około 1895 roku, Muzeum Narodowe w Krakowie

W A L K A O S P O K Ó J

Jest źle. Jest bardzo źle.

Zła dobrem nie zwyciężysz,
zwycięża mrok i wyznawcy zła,
i wszyscy ci głupio-mądrzy
głoszący, że wojna jest naturalnym
środowiskiem człowieka.

Nie. Nie zgadzam się.

Spierdalać wojownicy —
od najmniejszego rekonstruktora
potyczek — i ci, co od małego
patyczkiem okładają kolegów.

Wojna zaczyna się w nas.

Wojna zaczyna się od pięścią w stół,

od trzaśnięcia drzwiami,
od odwrócenia się plecami
do kłamstw. Od gaszenia nadziei,
że jest w ludziach dobro.

Nie chcę się znać na historii
pisanej przez znawców taktyk
i typów uzbrojenia. Nie chcę
szacować, co się opłaca,
wierzyć w dziejowe konieczności.
Chcę leżeć w trawie, naiwnie patrzeć,
jak co roku wzrasta.

Ci, co się bronią, już wygrali.
Ale przegrywamy wszyscy.

3 marca 2022

Co o tym myślisz?

Młody Wallander S1:O4 Odcinek 4

SEKRET MALARSTWA

— Co o tym myślisz?

— Smutne.

— Smutne jest to, że ojciec nie maluje nic innego. [...] Czasem dodaje głuszca, czasem nie. Poza tym maluje ciągle dokładnie to samo. Nigdy tego nie rozumiałem.

— Może uznaje, że mu nie wyszło?

Dialog pary detektywów z serialu „Młody Wallander” [2020], na podstawie książek o Kurcie Wallanderze Henninga Mankela — na temat obrazu Henninga Wallandera [inne tłumaczenie ostatniej wypowiedzi: „— Może dąży do ideału?”].

Reprodukcja obrazu Ludwika Stasiaka (1863–1943)

Pół wieku to nie pół bułki
pod powiekami rozkwitają ogrody
otwarte oczy witają odchodzących
zachwyty — starty kurz

pół wieku to nie do zapamiętania
pochwycić łatwiej marzenia
na wietrze pod słońce
tyle jeszcze i już

„Świt”, obraz Józefa Chełmońskiego (1849–1914) z 1892 roku, Muzeum Narodowe w Krakowie

BT NR 410 / STRZYKWIENIE / 5 MARCA 2022 / TEKSTY: MAX ZWEIT / OBRAZKI: DAST & NET

Reprodukcja obrazu L. Stasiaka za: [Jan Czernecki], *Ludwik Stasiak*, *Współczesne malarstwo polskie*, z. VII, Kraków [1911]